ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Εἴμεθα ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Πομπεράν, καὶ ἔχομεν καθῆκον νὰ ὑπακούωμεν.

— Ἄφετε εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς τοξότας τῆς πρεβοτίας τὸ ὄνειδος τῆς συλλήψεως ταύτης. Αὐτὸ εἶναι ἐπάγγελμα κατασκόπου καὶ οὐχὶ στρατιώτου. Ἰδού! ἐξηκολούθησεν ὁ Διδιέ, ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σᾶς, ἱππόται μου· σᾶς θεωρῶ γενναίους καὶ στέργω νὰ σᾶς ἀνοίξω θύραν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐξέλθετε κρυφίως τοῦ πύργου τούτου. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦσθε ἐλεύθεροι νὰ μεταβῆτε ὅπου θέλετε . . . Πιστεύσατέ μοι ὅμως, ὅτι, ἂν τολμήσητε νὰ συλλάβητε τὸν κύριον στρατάρχην, θὰ ἦναι ἀφροσύνη καὶ ἀνανδρία. Ἂν συλλάβετε τὴν νύκτα ταύτην τὸν ἔνδοξον φυγάδα, αὔριον, ὅτε ἡ Γαλλία θὰ μάθῃ τὸ μέγα τοῦτο συμβεβηκός, τὸ Βουρβοναὶ θὰ ἐξεγερθῇ ὡς εἷς ἄνθρωπος, καὶ θὰ ἐκβάλῃ κραυγὴν πολέμου. Εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην θ' ἀπαντήσῃ πᾶσα ἡ εὐγενὴς νεότης καὶ πᾶς τολμηρὸς ἀνήρ. Δέκα χιλιάδες ὁπαδῶν θὰ σπεύσωσιν ἐκ πάντων τῶν μερῶν τοῦ βασιλείου κραυγάζοντες: «Πόλεμος ἢ ἀπελευθέρωσις!» Αὔριον ἡ Γαλλία θὰ διαιρεθῇ εἰς δύο στρατόπεδα. Αὔριον θὰ ἐκραγῇ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος!

— Ἀλλ' ἂν φύγῃ ἐκ Γαλλίας, διέκοψεν ὁ στρατάρχης διὰ σοβαρᾶς φωνῆς, θὰ ἔχομεν πόλεμον εἰς τὰ ξένα!

— Τοῦτο προαισθανθεὶς Φραγκίσκος ὁ Α', ἔλαβε τὰς δεούσας προφυλάξεις, εἶπεν ὁ Διδιέ. Σᾶς ἐρωτῶ, ἱππόται μου, δὲν εὑρίσκετε, ὡς ἐγώ, ὅτι ἔχει τι τὸ ἐπιβλητικὸν καὶ ὑψηλὸν αὐτὸς ὁ ἀπόβλητος πρίγκηψ, ὁ ἑκούσιος ἐξόριστος, ὅστις εἶναι μέγας, ὡς ὁ Κοριολάνος, ὅστις ἔφυγε μόνος φέρων μεθ' ἑαυτοῦ μόνον τὸ ξίφος του, καὶ ὅστις ἐμπνέει ἔτι τρόμον εἰς τὸν βασιλέα του;

— Βλέπετε λοιπόν, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Βουρβόνος, ὅτι εἶναι προτιμότερον νὰ τὸν συλλάβωμεν ἢ νὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ φύγῃ.

— Δὲν θὰ ὡμιλεῖτε οὕτως, ἀνέκραξεν ὁ Διδιέ, ἂν ἐγνωρίζετε ὁποῖον μαρτύριον ἐπιφυλάσσεται εἰς τὸν ἥρωα τοῦ Μορινιάν, ὅστις ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του δαφνοστεφής, φέρων εἰς τὸ πλευρόν του τὸ ξίφος τοῦ στρατάρχου. Δύναμαι ὅμως νὰ σᾶς τὸ εἴπω, διότι τὰ πάντα ἤκουσα. Θὰ τὸν κλείσωσιν εἰς σιδηροῦν κλωβόν, καὶ διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς Παρισίους, θὰ τὸν περιφέρωσι διὰ τῶν πόλεων καὶ τῶν ἐξοχῶν, γυναῖκες δὲ καὶ παιδία θὰ τὸν ἀκολουθῶσι μυκτηρίζοντες καὶ λιθοβολοῦντες αὐτόν. Ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως, ἀνάνδρως κεκρυμένοι εἰς τὰ πλήθη, θὰ κραυγάζωσι: «Θάνατος εἰς τὸν προδότην!» εἴς τινα δὲ γωνίαν ὁδοῦ, πυροβολισμὸς τυφεκίου, ριπτόμενος ὑπὸ ἀγνώστου χειρός, θὰ φονεύσῃ τὸν γενναῖον ἡμῶν στρατάρχην ἐν τῷ σιδηρῷ αὐτοῦ κλωβῷ.

Ὁ κύριος Βουρβόνος ἐφαίνετο διατελῶν ἐν βαθείᾳ σκέψει.

— Πιστεύω, εὐγενής μου νέε, εἶπεν ὁ Πομπεράν, ὅτι αἱ κιγκλίδες τοῦ κλωβοῦ αὐτοῦ μόνον εἰς τὴν διάνοιάν σας ἐσφυρηλατήθησαν.

Ὁ Διδιὲ ἠρυθρίασεν ἐξ ἀγανακτήσεως.

— Σᾶς λέγω ὅτι ὑπάρχει! ἀνέκραξεν.

— Ἀδύνατον! ὑπέλαβεν ὁ στρατάρχης ὑψῶν τοὺς ὤμους.

— Θὰ τὸν ἴδητε, διότι εὑρίσκεται εἷς ἓν ἐκ τῶν ὑπογείων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ διέλθητε διὰ νὰ φύγητε.

— Πρὸ πάντων ὅμως θέλω νὰ ἴδω τὴν κλεῖδα, εἶπεν ὁ Πομπεράν προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

— Σπεύδω νὰ τὴν φέρω ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ ἀρχιτρικλίνου, ἀπήντησεν ὁ Διδιέ. Ὑμεῖς, ἐν τούτοις, ἱππόται μου, περιμείνατέ με εἰς τὸ ἄκρον τῆς δενδροστοιχίας ταύτης ὑπὸ τὴν μικρὰν θολωτὴν θύραν· θὰ ἔλθω μετ' ὀλίγον νὰ σᾶς εὕρω.

Ὁ Βουρβόνος καὶ ὁ Πομπεράν ἐχαιρέτισαν τὸν Διδιέ, εἶτα δὲ ἠκολούθησαν τὴν ὑπὸ τοῦ νεανίου ὑποδειχθεῖσαν αὐτοῖς ὁδόν.

Ὁ Διδιὲ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξέλθῃ τῆς κατοικίας τοῦ ἀρχιτρικλίνου φέρων τὰς κλεῖδας, ἕνα φανὸν καὶ δύο ἐκ ρητίνης δᾴδας. Ἔσπευδε νὰ φθάσῃ πλησίον τῶν δύο θωρακοφόρων, ὅτε παρετήρησε λευκήν τινα σκιὰν πλανωμένην ὑπὸ τὰ μεγάλα τῆς δενδροστοιχίας δένδρα.

Ἦτο ἡ Κλοτίλδη, ἥτις ἰδοῦσα τὸν Διδιὲ ἀπερχόμενον τοῦ βασιλικοῦ συμποσίου, ἀπῆλθε καὶ αὕτη ἵνα ζητήσῃ τὴν συνδρομήν του. Ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ αὐτῷ τὰς ἀνησυχίας καὶ τοὺς φόβους της, δι' ὅσα εἶπεν αὐτῇ ὁ κύριος δὲ Μονσενύ.

— Σεῖς ἐδῶ, δεσποινίς! ἀνέκραξεν ὁ Διδιέ, αἰσθανθεὶς τὴν ψυχρὰν τῆς νεάνιδος χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονός του.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη ἔτρεμεν ὡς ἔνοχος· ἡ πνευστιῶσα αὐτῆς ἀναπνοὴ προέδιδε τρόμον μετ' ἀπελπισίας.

— Πρέπει ἀπολύτως νὰ σᾶς ὁμιλήσω, κύριε Διδιέ, ἐψιθύρισεν.

— Θεέ μου! μὲ τρομάζετε, εἶπεν ὁ Διδιέ. Τί σᾶς συνέβη λοιπόν;

Ἐκείνη ἐξηκολούθησε χαμηλοφώνως πάντοτε:

— Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς εἶναι βίαιος καὶ αὐστηρός, δὲν εἶν' ἀληθές;

— Μήπως ἐλησμόνησε τὸν εἰς τὴν φιλοξενίαν ὀφειλόμενον σεβασμόν; ἠρώτησεν ἀνυπομονῶν ὁ νεανίας.

Ἡ Κλοτίλδη ἐστέναξεν.

— Δὲν θὰ παρεπονούμην, ἐξηκολούθησεν, ἂν ἐφέρετο πρός με σκληρῶς καὶ ἀπανθρώπως, ἂν μὲ ἀπεδίωκε τοῦ πύργου, ὅστις τῷ ἀνήκει, ἂν τέλος μὲ μετεχειρίζετο ὡς ἐπαίτιδα . . .

— Τί ἔκαμε λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Διδιὲ ὠχρὸς καὶ τεταραγμένος.

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένισεν ἀνησύχως περὶ ἑαυτήν, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ κατεσκοπεύετο, καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ὑπῆρξε δι' ἐμὲ γλυκὺς καὶ κολακευτικὸς ὡς αὐλικός· ἐδοκίμασε νὰ μὲ δελεάσῃ διὰ τῶν ὑποσχέσεων ἐκείνων, αἵτινες θαμβοῦσι καὶ καταστρέφουσι τὰς ἀδυνάτους καρδίας. Ἐνόμισεν ὅτι θὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω διὰ τῶν φιλοδόξων ὀνείρων τὸ ἱερὸν πένθος μου. Δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς μητρός μου μοὶ ὁμιλεῖ καὶ μὲ προστατεύει· πλὴν φεῦ! ἂν ἡ μήτηρ μου μὲ ὑπερασπίζῃ ἐν τῷ οὐρανῷ, αἰσθάνομαι ὅμως, ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ἔχω εἰμὴ ἕνα προστάτην, ὑμᾶς, κύριε Διδιέ.

— Λοιπόν, εἶπε βραδέως ὁ νεανίας, κατηγορεῖτε τὸν θεῖόν μου, ὅτι προσηνέχθη ἀναξιοπρεπῶς πρὸς ὑμᾶς;

— Δὲν κατηγορῶ, ἐψιθύρισεν ἡ Κλοτίλδη. Τί εἶμαι ἐγὼ διὰ νὰ κατηγορήσω ἕνα ἰσχυρὸν ὡς τὸν κύριον δὲ Μονσενύ; ἐκτὸς ἴσως ὑμῶν τίς θά με πιστεύσῃ; τίς δὲν θὰ γελάσῃ διὰ τοὺς φόβους μου; Δὲν κατηγορῶ, ἀλλ' ἀκούω ἔτι ἀντηχούσας εἰς τὰ ὦτά μου τὰς εἰδεχθεῖς λέξεις καὶ σᾶς λέγω: Κύριε Διδιὲ προστατεύσατέ με!

Ἐκεῖνος ἐφρικίασεν εἰς τὴν τοιαύτην ἐπίκλισιν. Φλὸξ ταχεῖα κατέκαυσε τὸ αἷμά του, συνεκρατήθη ὅμως καὶ εἶπεν:

— Ἀληθῶς, ὁ θεῖός μου εἶναι φιλόδοξος. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο δὲν τὸ ἐννοοῦμεν εἰς τὴν ἡλικίαν μας. Φαίνεται ὅτι ἡ φιλοδοξία εἶνε συνοδὸς τοῦ γήρατος. Ἀλλ' εἰς ποίας βδελυγμίας δὲν φέρει ἡ φιλοδοξία! Ἀλλ' αὐτὸς ἀγαπᾷ τὴν νεαρὰν σύζυγόν του διὰ ζηλοτύπου καὶ παραφόρου ἔρωτος. Τί φοβεῖσθε λοιπὸν παρ' αὐτοῦ; Δὲν ἐννοῶ.

Καὶ ἐπίεσε διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπον.

Ἡ Κλοτίλδη ὑπέλαβεν:

— Σᾶς λέγω ἐν τούτοις τὴν ἀλήθειαν, κύριε Διδιέ. Δὲν μὲ πιστεύετε; Δὲν ζητῶ νὰ ἐννοήσω τοὺς λόγους, δι' οὓς μοὶ προσηνέχθη οὕτως ὁ κύριος δὲ Μονσενύ, ἀλλ' ἠννόησα καλῶς τοὺς λόγους του. Ἄλλως τε, ὅ,τι γνωρίζω εἶναι ὅτι μὲ ὡδηγήσατε εἰς τὸν πύργον τοῦτον καὶ ὅτι δὲν σκοπεύετε νὰ μὲ καταστήσητε ἀθλιεστέραν ἔτι. Ἔχω πεποίθησιν εἰς ὑμᾶς, διότι μοὶ ἐφάνητε εὐγενὴς καὶ καλός. Θὰ μὲ κάμετε ἆρά γε νὰ μετανοήσω διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην μου ταύτην;

— Δύνασθε ν' ἀμφιβάλλητε δι' ἐμέ; εἶπεν ὁ Διδιὲ μετὰ παθητικῆς παραφορᾶς. Ὄχι, δὲν ἠπατήθητε. Βεβαίως δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω, δεσποινίς· δὲν εἶσθε πλέον δι' ἐμὲ ξένη. Νομίζω ὅτι πάντοτε σᾶς ἐγνώριζα, ὅτι ἡ εἰκών σας ὑπῆρχε πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅτι συνεπαθήσατε εἰς τὰς θλίψεις μου καὶ ὅτι ἔκλαυσα διὰ τὰς ἰδικάς σας. Εἶσθε δι' ἐμὲ ἀδελφή, ἣν ἥρπασαν ἐκ τῆς ἀγάπης μου, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν διεφύλαξα εἰς τὴν ψυχήν μου.

Ἡ Κλοτίλδη ἐστέναξε βαθέως καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Διδιὲ τοὺς γλυκεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς.

— Δὲν προσβάλλομαι διὰ τὰς ὀλίγον ζωηρὰς ταύτας ἐκδηλώσεις, ἀδελφέ μου,

εἶπε διὰ φωνῆς διαπεραστικῆς· πιστεύω ὅτι ἡ φιλία σας εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ἐμπιστεύομαι εἰς αὐτήν. Σεῖς δὲν θὰ θελήσητε νὰ ψευσθῆτε εἰς ἀτυχῆ κόρην κλαίουσαν τὴν μητέρα της. Δόσατέ μοι μίαν ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης σας, ἀδελφέ μου, ἐλευθερώσατέ με.

— Νὰ σᾶς ἐλευθερώσω! εἶπεν ὁ Διδιέ.

— Ναί, διώξατέ με ἐκ τοῦ πύργου τούτου, ἀλλὰ μή με ἀφήσετε εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ τοῦ γυπός, τὸν ὁποῖον ὀνομάζετε κόμητα Αὐρηλιανόν.

Ὁ Διδιὲ ἔσφιγγε τὰς χεῖρας τῆς Κλοτίλδης.

— Νὰ σᾶς ἀποδιώξω! σᾶς, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ὑπηρετῶμεν γονυπετῶς ὡς βασίλισσαν! Νὰ σᾶς ἀποδιώξω! Τύχη τυφλή! εἴρων εἱμαρμένη! Ἀλλ' οὔτε δύναμαι νὰ τὸ πράξω. Ἐνταῦθα οὐδεὶς ὑπακούει εἰς τὰς διαταγάς μου. Ὁ θεός μου εἶναι ἀπόλυτος κύριος εἰς τὸν πύργον του.

Ἡ νεαρὰ κόρη κατελήφθη ὑπὸ δέους.

— Λοιπὸν μὲ καταδικάζετε· πᾶσα ἐλπὶς ἐξέλιπε καὶ μόνον ἀπὸ ἐμὲ αὐτὴν πρέπει νὰ ζητήσω τὴν σωτηρίαν; Ὦ! εἶμαι παράφρων καὶ ἀγνώμων! Ἐλησμόνουν τὸν παντοδύναμον καὶ πανοικτίρμονα κύριον, ὅστις βοηθεῖ τοὺς δυστυχοῦντας. Θὰ τὸν ἱκετεύσω τόσον, ὥστε ἂν οἱ ἄνθρωποι μὲ ἐγκαταλείψωσιν ἐκεῖνος θὰ μὲ βοηθήσῃ. Ὄχι, δὲν εἶμαι πλέον μόνη, προσέθηκε ἀνυψοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ Θεὸς ἔσεται μετ' ἐμοῦ.

Ὁ Διδιὲ ἤκουε τὴν φωνήν της ὡς μελῳδίαν, ἀλλὰ δὲν ἠννόει τοὺς λόγους της. Αἴφνης σκέψις τις ἐπῆλθεν αὐτῷ.

— Ἠπατώμην, Κλοτίλδη, λέγων ὅτι ὁ κόμης δὲ Μονσενὺ εἶναι ὁ μόνος ἐνταῦθα κύριος... Ὁ μόνος κύριος σήμερον εἶναι ὁ βασιλεύς.

— Ὁ βασιλεύς! ἐπανέλαβεν ἐκείνη, Ὁ βασιλεὺς Φραγκῖσκος; Ναί, ἐκεῖνος εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς· θὰ μεταβῶ πρὸς αὐτὸν καὶ θά με σώσῃ.

Ἡ ἔξαρσις τῆς νεαρᾶς Οὐγονότης συνεκίνει τὸν Διδιέ.

— Μὴ ἀπομακρυνθῆτε, δεσποινίς, εἶπεν αὐτῇ ἐσπευσμένως. Περιμείνατέ με. Θὰ ἐπανέλθω μετ' ὀλίγον καὶ θὰ κατορθώσω νὰ σᾶς τοποθετήσω εἴς τι μέρος κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ βασιλέως. Θὰ ἀπευθυνθῆτε τότε εἰς αὐτὸν καὶ βεβαίως θὰ σᾶς δικαιώσῃ.

— Θὰ σᾶς περιμείνω, ἀπήντησεν ἡ Κλοτίλδη.

— Ἀκολουθήσατέ με λοιπὸν εἰς μέρος, ὅπου θὰ εἶσθε ἐν ἀσφαλείᾳ μέχρι τῆς ἐπανόδου μου.

Ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὡδήγησε πρὸ μικροῦ ἄντρου, ἔνθα ἀπεχωρίσθη αὐτῆς.

Ἐνῷ δὲ ἡ Κλοτίλδη διήρχετο διὰ δύο πορτοκαλλεῶν εὑρισκομένων πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ἄντρου, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ ἐπανῆλθε πλησίον τῶν θωρακοφόρων.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΤΟΝΥ.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Τῇ εἰρήνῃ καὶ τῇ ἡσυχίᾳ

Ἡ ψυχικὴ κατάστασις τοῦ Πλάτωνος Βελτίστσεφ ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἀπῄτει πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῆς νὰ ἐκχύσῃ ἐνώπιον ἄλλης τινὸς συμπονούσης ψυχῆς τὸ ἄλγος καὶ τὴν χολὴν τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς ὕβρεως. Τὸ ἄλγος τοῦ Βελτίστσεφ δὲν ἦτο ἐκ τῶν βαθέων ἐκείνων βασάνων, ἅτινα οὐδεμίαν ἐπιζητοῦσιν ἔκχυσιν καὶ οὔτε μάλιστα ἐνώπιον συμπάσχοντος ἀνθρώπου, τοὐναντίον εἰσδύουσιν εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς καὶ ἐκεῖ συγκεντροῦνται καὶ ὡριμάζουσιν ἐν ἀδιαιρέτῳ καὶ ἀδιαλύτῳ μυστικότητι ἄκρας σιγῆς. Τὸ ἄλγος τοῦ Βελτίστσεφ ἀπέρρεεν ἐκ τῆς ὑβρισθείσης φιλαυτίας του, βασιζόμενον πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ πῶς ἐτόλμησεν ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ εἰς αὐτὸν ἀνήκουσα, νὰ προτιμήσῃ ἄλλον. Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον καὶ τὸ μᾶλλον ὑπερέχον αἴτιον τῶν βασάνων του. Ὑπῆρχε καὶ ἄλλο οὐχ ἧττον ἰσχυρὸν αἴτιον — τοὐτέστι αἴσθημα κτηνώδους πάθους, καὶ ἰδιότροπος ἀφοσίωσις πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἥτις γνωρίζει, αἰσθάνεται καὶ ἐννοεῖ τὴν ἰδιότητα καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ πάθους τούτου καὶ ἐννοοῦσα αὐτό, ἀναγνωρίζει τὴν δύναμίν της ἐπὶ ἀνθρώπου, ἔχοντος τὴν ὀλεθρίαν ἀτυχίαν νὰ σύρεται ὑπ' αὐτῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου δεσπόζει καὶ ἐκμεταλλεύεται αὐτὸν πρὸς ὄφελός της.

Ὁ Βελτίστσεφ ζηλοτυπῶν καὶ πάσχων ἐχθρεύετο ἔτι τὴν Λιουδμήλαν. Ἠσθάνετο τὴν μωράν, τὴν γραώδη ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἐξυβρίσῃ ἐνώπιον οἱουδήτινος, νὰ τὴν ταπεινώσῃ, νὰ τὴν καταπατήσῃ εἰς τὸν βόρβορον, νὰ ἐκφράσῃ ἐνώπιόν τινος ὅλην τὴν ὀργὴν καὶ ἀποστροφήν του — κυρίως, τὴν πρὸς αὐτὴν ἀποστροφήν του, καὶ οὕτω νὰ ἀνακουφίσῃ ἔστω καὶ μικρὸν τὴν ψυχήν του.

Ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ φανῇ αὐτῷ τοσούτῳ συμπαθής, ὥστε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν τοσοῦτον ἐπιθυμητὴν ταύτην ἀπαίτησίν του; ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα; Τὴν ἀπεχθάνετο. Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα; Ναί, ἡ Εἰρήνη, αὐτὴ ἦτο τὸ καταλληλότερον πρὸς τοῦτο πρόσωπον.

Ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ πρὸς αὐτήν, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον ἠσθάνετο ὅτι τὴν εἶχεν ἀδικήσει, διότι ἐσχάτως, ἕνεκα τῶν περισπασμῶν του, τελείως ἀφῆκεν αὐτὴν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς.

Καίτοι καὶ αὐτὴ ἡ Εἰρήνη ἐγένετο αὐτῷ πρό τινος ἀπεχθὴς ὡς γυνή, ἀλλ' ἐν τούτοις ἦτο ὕπαρξις θερμή, ἀγαπῶσα ἀπεριορίστως καί ποτε λίαν σχετικὴ πρὸς αὐτόν, καὶ τέλος, ὕπαρξις, συνδεδεμένη μετ' αὐτοῦ δι' ἁμαρτίας καὶ ἐγκλήματος.

«Εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἐφαντάζετο ὁ Βελτίστσεφ, ὅτι ἴσως δύναται ν' ἀνεύρῃ ἔτι δόσιν τινὰ θερμῆς συμπαθείας καὶ μίαν καλὴν φιλικὴν λέξιν.» Καὶ οὕτω διηυθύνθη πρὸς τὴν Εἰρήνην.

Κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς συναντήσεως, αὕτη, ἐννοεῖται, ἐφάνη πρὸς αὐτὸν ψυχρά.

Ἀλλὰ καὶ τί ἄλλο ἠδύνατό τις νὰ ἀναμείνῃ κατόπιν ἐκείνου, ὅπερ ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ, καθ' ἣν ἠνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί της, καθ' ἣν ἐπείσθη ἐναργῶς ὅτι ἔχει μᾶλλον εὐτυχῆ αὐτῆς ἀντίζηλον καὶ ὅτι αὕτη ἐγκατελείφθη καὶ ἠπατήθη;

Ἀλλ' οὗτος ὑπέστη τὴν πρώτην ταύτην ψυχρότητα ἀταράχως, διότι ἐγνώριζεν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι τοῦτο ἦτο ἀναπόφευκτον.

— Ἔχεις δίκαιον νὰ θυμώνῃς μαζύ μου, ἤρξατο οὗτος ἐξηγούμενος, τὸ καταλαμβάνω· καὶ θὰ μὲ θεωρῇς, βέβαια, πολὺ κακὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἄκουσέ μου, ἄφισέ με νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ εἰλικρινῶς περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως καὶ τότε, ἴσως θὰ μεταβάλῃς ἰδέαν.

— Μήπως δὲν εἶνε τὸ ἴδιον δι' ἐμέ, Πλάτον, θλιβερῶς ἐπέφερεν αὕτη, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ ὑπόθεσίς σου ἐγὼ πάντοτε εἶμαι ἠπατημένη... Καὶ τοῦτο συνέβαινε καθ' ἣν στιγμήν... Φρίττω νὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι...

Καὶ μετὰ νευρικῆς συγκινήσεως ἐκάλυψε διὰ τῆς παλάμης τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ὁ Βελτίστσεφ ἔδραμε γονυπετήσας πρὸ τῶν ποδῶν της.

— Ἄκουσε!... ἄκουσέ μου, ἀγαπητή μου! ἱκέτευεν οὗτος καλύπτων διὰ φιλημάτων τὰς χεῖράς της. Αὐτὴ εἶνε μία ἀχρεία, μία ἐλεεινὴ γυναίκα, τὴν ὁποίαν μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου.

Εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου καὶ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, δι' ὧν προεφέρθησαν αἱ λέξεις αὗται, ἐνυπῆρχε τοσαύτη εἰλικρίνεια, ὥστε ἡ Εἰρήνη, μετὰ σοβαρᾶς προσοχῆς καὶ ἐκπλήξεως, προσέβλεψε τὸν φίλον της.

— Ναί, ναί, τὴν περιφρονῶ καὶ τοῦτο εἶνε τὸ μόνον αἴσθημα, οὐτινος εἶνε ἀξία! μετὰ θέρμης ἐξηκολούθησεν ὁ Βελτίστσεφ. Ἄκουσον· δὲν σοὶ τὸ κρύπτω, ὑπῆρξε καιρός, καθ' ὃν παρεσύρθην πρὸς στιγμὴν ὑπ' αὐτῆς... Τίς οἶδε, πῶς καὶ διατί, ἐν τούτοις ὑπῆρξεν... Αὐτὴ τὸ ἠθέλησεν... ἀλλ' ἔχε ὑπ' ὄψει σου ὅτι αὐτὴ εἶνε κοινὴ γυναίκα... καὶ σὺ δὲν πρέπει νὰ ταπεινοῦσαι τόσον, ὥστε νὰ τὴν ζηλοτυπῇς!... Ἐγὼ τὴν ἀντήμοιψα ἤδη διὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην κλίσιν μου· καὶ ἰδοὺ ὅλη ἡ πρὸς αὐτὴν σχέσις μου!... Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐτελείωσαν ὅλα αὐτά, τοσούτῳ μᾶλλον ἀφοῦ εἶνε τόσον ἀθλία γυνή!

Ὁ Βελτίστσεφ ἐψεύδετο, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἐπίστευε, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅτι λέγει τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν.